

Ch ng 45

Ngày ông Thiên r i xa th gi i là m t ngày r t p, Th ng ã ch n m t bu i tr a n ng vàng r c r a c u i.

Sau khi xu t vi n, s c kh e c u bé càng lúc càng t , nh ng vì không ph i tiêm và rút máu n a nên c u bé c i r t nhi u, ban ngày thì c sách, v tranh, th nh tho ng xem ti vi, c u thích hát cùng Trình oan Ng . C u hát không hay, th ng b sai nh c nh ng l i r t thích hát, m i l n hát c u l i c i híp m t v r t h nh phúc.

M c dù r t nhi u l n c u b au b ng, ch y máu cam và ng t x u nh ng Trình oan Ng v n c g ng t n đ ng t ng giây phút ít i mà ông tr i l u l i cho m con cô.

Hôm ó, ông Thiên th c d y r t s m. M i b n gi sáng c u bé ã t nh, s c kh e c a c u ã vô cùng y u t, không còn s c nói n a, nói chuy n lâu m t chút là l i th h n h n, nh ng hôm ó c u bé l i mu n i á bóng.

Trình oan Ng nhìn c th g y nh thanh c i c a con mà lòng xót xa vô cùng. Cô không bi t ph i t ch i c u bé th nào, im l ng h i lâu, cu i cùng không th kìm nén c n c m t ch y nhanh ra kh i phòng c u, quay l ng khóc th t to. Cô c ng d a vào c a nhà v sinh mà khóc. Cu i cùng thì cô c ng ph i ch u u hàng s ph n r i.

R t lâu sau, cô táp n c l nh lên m t r a trôi nh ng v t n c m t r i cô ng ng lên nhìn, trong g ng là m t ng i ph n v i khuôn m t h c hác, m t s ng húp, m t tr ng b ch. Cô mím môi, xoa xoa m t, c g ng m m c i, c g ng khi n s c m t mình tr nên t t h n m t chút.

Lúc cô t nhà v sinh b c ra thì L c ng Khâm ã giúp ông Thiên m c xong qu n áo.

N c i g ng bi n m t, cô tr n tròn m t, c t gi ng: “Anh nh a con i âu không th á bóng âu!”

L c ng Khâm th dài. “Anh bi t là con không th á bóng, anh mu n a con i xem ng i ta á bóng.”

Trình oan Ng bi t mình ã hi u nh m L c ng Khâm nh ng v n th y lo l ng, hai tay cô n m ch t l i, lòng vô cùng au xót khóe mi ng kh nh ch lên. “Nh ng... nh ng bên ngoài...”

L c ng Khâm ng t l i cô: “Ch i xem m t lúc, không sao c , em i l y kh u trang l i ây.”

Trình oan Ng hít m t h i th t sâu, c kìm nén dòng n c m t i l y kh u trang.

G n n i c a Trình oan Ng có m t tr ng trung h c, úng lúc y tr ng ang chu n b t ch c gi i thi u bóng á dành cho h c sinh. Các c u bé trong i bóng ang c g ng luy n t p. L c ng Khâm b ông Thiên, ch n m t v trí có góc nhìn p nh t r i ng i xu ng. T lúc ra kh i nhà, tình tr ng c a ông Thiên ã không t t, c u có v r t bu n ng , c ú nói mê s ng nên cô c ng không nghe rõ c u bé nói gì.

Hai ng i l n và m t a tr ng i trên khán ài xem á bóng h n hai ti ng ng h , L c ng Khâm nói cho c u nghe v i bóng AC Milan, v Ronaldo, Beckham, r t nhi u quy t c trong thi u bóng á mà Trình oan Ng nghe c ng ch ng hi u l m. ông Thiên nghe r t chú tâm, c g ng không nh m m t ng , th nh tho ng không hi u l i m mi ng h i vài câu.

Trình oan Ng g n nh không dám nhìn con, cô s ph i nhìn th y c u bé ng , s khi ng r i c u bé s không t nh l i n a, s không m m t ra n a...

M t tr i d n lên cao, tr i tr nên nóng b c, nh ng tán cây r m r p ng sau khán ài c ng che b t ph n nào ánh m t tr i nh ng v n c m nh n c s rất trên da. Ánh n ng xuyên qua k lá t o thành nh ng bóng loang l chi u r i lên khuôn m t ông Thiên. Nét m t c u bé r t hài lòng ôi m t kh nheo l i, khóe mi ng kh v nh lên.

“M !” C u ang nói chuy n v i L c ng Khâm thì b ng nhiên l i g i Trình oan Ng .

Cô h t ho ng, lo l ng nh m t a tr . “M ây!”

Gi ng c u r t y u t: “M , con mu n n k o sô cô la u ph ng, m i mua giúp con c không?”

Trình oan Ng g t u, tr c khi i cô còn vu t nh lên ôi má m áp và m m m i c a ông Thiên.

Cô ch r i i m t lúc thôi, có l ch n m phút, mà c ng có th ch a n n m phút.

Khi cô quay tr v thì c u bé ã không còn t nh táo n a. Ti ng b c chân c a cô không nh nh ng c u bé c ng ch ng h nghe th y. C u c l m r m nói chuy n v i L c ng Khâm. Cô l ng nghe gi ng nói ngâi th c a ông Thiên, trong u hi n lên t ng c nh t ng t lúc ông Thiên m i sinh ra cho n lúc

l n lên. Cô không b c ti p n a, c ng im ó nghe hai cha con nói chuy n. Gi ng nói c a hai cha con h c lúc xa lúc g n, Trình oan Ng có c m giác nh không ph i là th t.

“...”

“B , th c ra con không mu n k o sô cô la u ph ng âu, con ch mu n nói v i b i u mà không mu n m nghe th y...”

“ c r i, con nói i.”

“B , tr c ây m th ng nói r ng, nuôi con là sau này con l n lên s hi u thu n v i m , nh ng có l con không th hi u thu n v i m c r i, con s ph i i g p Th ng h ng phúc tr c r i.”

L c ng Khâm quay l ng v phía Trình oan Ng nh ng cô v n nhìn th y rō l ng anh ta ang run lên, gi ng nói c ng khàn khàn: “Con trai ng c, ng nói nh ng i u ng c ngh ch! Con s không i g p Th ng âu! S không âu!” ây là câu nói mà th i gian này Trình oan Ng và L c ng Khâm thích nói nh t. Hai ng i h là nh ng ông b bà m không m u m c. Rõ ràng h u bi t k t c c nh th nào nh ng v n c ch p mà l a đ i ng i khác.

Ch ng bi t ông Thiên có nghe rõ câu nói c a L c ng Khâm hay không, c u bé l i nói ti p: “Bây gi m không có ây, con có th c u xin b m t vi c c không?”

L c ng Khâm ngh n ngào nói: “Con nói i! B nh t nh s ng ý i u con nói.”

“Sau này... sau này m già r i... b ph i thay con hi u thu n v i m nhé! c không?”

“ c.”

Trình oan Ng v n ng ó, nh ng chi c k o sô cô la u ph ng trong túi b cô bóp ch t n v v n. Nh ng cô không phát ra b t c âm thanh nào, cô không mu n làm n c u bé bi t, cô không mu n c u bé nhìn th y cô khóc.

“B , con bu n ng r i, con mu n ng m t lát...”

“B , b ng con au, con mu n b xoa b ng...”

“...”

Gi ng nói c a c u bé càng lúc càng nh , đ ng nh m i t nói ra u ph i đ ch t s c l c m i nói c.

Ch ng bi t là bao lâu, Trình oan Ng th y toàn thân L c ng Khâm run lên. Cô ý th c c r ng, giây phút mà h luôn luôn s hãi cu i cùng c ng n r i...

Cô v n c ng yên ó, không dám ti n l i g n, ch nghe th y ti ng L c ng Khâm g i tên ông Thiên, g i ba câu li n mà không th y c u bé tr l i...

Ánh n ng r c r , trái t v n chuy n ng nh bình th ng nh ng con trai cô ã l ng l r i b cô r i. Trình oan Ng c m th y nh p tim mình c ch m đ n, ch m đ n r i g n nh đ ng l i, t a nh có ai ó ang c m dao mà tàn nh n khoét h t l c ph ng t ng c a cô ra, cô c m th y c th tr ng r ng, t ng c n gió c th i t i, l p y c th tr ng r ng y nh ng l i ch ng h c m th y au n...

R t lâu sau cô m i ti n v phía tr c, v v vai L c ng Khâm, anh ta không quay u l i, ch ôm ch t th ng bé, không chút ng y. Trình oan Ng qu xu ng, ti n n g n th ng bé lúc này ang n m trong lòng L c ng Khâm, nét m t c u bé r t bình th n, trên m t v n hi n lên n c i th a mãi...

“ a cho em c không?” Gi ng cô r t bình t nh, L c ng Khâm th n th , cô nhìn rõ m t c n sóng ng m ánh lên trong khóe m t L c ng Khâm. Anh ta c ng vô cùng au n, nh ng vì là àn ông nên anh ta nhanh chóng ki m ch l ng l a c u bé cho Trình oan Ng , ôi tay cô run r y ón l y c u.

Giây phút ch m tay vào ng i c u bé, toàn thân cô b ng run lên. Cô a tay lên m i xem ông Thiên còn th hay không.

C u bé ã t t th nh ng rõ ràng trông c u ch nh ang ng mà thôi.

Kho nh kh c y, n i au n t ng nh ã tê li t c a cô b ng ch c tr i d y. N i bi th ng và au n ùa v , b a vây l y cô, t n công đ đ i. Trái tim nhói au vô h n, c m giác au n y b t u t trái tim r i lan kh p c th . Cô c m th y nh mình s p ngh t th .

D ng nh tr i t b ng s p , m i v t u p xu ng u cô đ ng nh nh ng c n sóng l n đ đ i, t á t m i n i u ùa vào ng i cô. M i th tr c m t u mang m t màu xám x t. Cô không th nào ch ng ch i c v i s tàn nh n c a s ph n, tia hy v ng cu i cùng c a cô c ng b phá h y r i, cô c m th y m i th trên th gi i này u m t h t màu s c, cô tuy t v ng n mu n ch t...

Trình oan Ng c ôm ch t c u bé nh v y, ng i cô c ng nh c nh m t b c t ng, máu trong ng i c ng nh ông l i, l nh b ng. Cô ôm ch t c u bé, m to ôi m t ch ng còn chút th n s c, t nói v i mình nh m t ng i iên: “Con trai ngoan c a m , gi thì không au chút nào n a r i, s không còn au

n a. Con ng ngoan nhé, khi t nh l i thì t t c s t t p, m nh t nh s c u con... i n khi con h t b nh r i s l i gi ng nh các anh ây, con s c á bóng, sau này m s a con n Paris h c á bóng, a ông Thiên i g p nh ng ngôi sao mà con mu n g p... M còn mu n con thi i h c, sau này l y m t ng i v th t xinh p, hi u thu n v i m ... Nghe l i m nhé, ch c ng m t chút thôi y...”

“...”

Trình oan Ng c ôm c u r t lâu, nói chuy n v i c u r t lâu, nói n khi mi ng tr nên khô kh c, khoe mi ng s ng mà c u bé v n không t nh l i. Chân tay c u b t u l nh d n...

Rõ ràng hai ti ng tr c, cô v n còn vu t ve m t c u, nó m áp, m m m i, v y mà hai ti ng sau thì...

C u s không m m t ra và nói v i cô m t cách áng th ng: “M , con làm xong bài t p thì m cho con i á bóng nhé?”, c ng s không còn n v ng k o r i sau ó c m th y áy náy, ch ng giúp cô làm vi c nhà, s không rú rít k cho Trình oan Ng nghe nh ng chuy n tr ng h c, s không m l ng cho cô m i khi cô m t m i, s không v tranh t ng cô vào ngày l c a m n a...

Con trai cô, không còn n a r i, nó ã ch t r i...

Nh ng hình nh t nh n l n c a c u bé c hi n lên trong u cô. C u bé không may m n y bên cô ch a c h ng phúc m t ngày nào, khó kh n l m m i có c c u c s ng t th n thì l i b b nh...

S au n và áy náy xâm chi m toàn b giác quan c a Trình oan Ng . Cô c m th y c m i l n hít th l i nh có m t m i dao âm vào tim...

L c ng Khâm c ng phía sau Trình oan Ng . C u bé r i kh i vòng tay anh ta, anh ta c ng au n không kém Trình oan Ng , nh ng không n làm phi n cô. Anh ta c l ng l ng sau cô, gi ng nh m t b c bình phong che ch n cho hai m con cô trong m t ph m vi r t nh , kho nh kh c y, anh ta không mu n b b t c ng i nào làm phi n.

R t lâu sau, Trình oan Ng v n chìm m trong n i au n t t cùng, anh ta g i cô m y l n mà cô c ng ch ng có ph n ng. B u tr i t i d n, m c dù L c ng Khâm au n nh ng v n t nh táo. Anh ta n m l y vai Trình oan Ng , gi ng nói khàn khàn c t lên: “ oan Ng , v nhà tr c c không?”

Trình oan Ng v n không có ph n ng. Trong th i gian c u bé b b nh, cô c khóc su t, nh ng t giây phút c u bé ra i, cô l i không nh m t gi t n c m t rõ ràng au n vô cùng nh ng cô l i không th khóc...

Ng i L c ng Khâm c ng , anh ta th c s không n nhìn Trình oan Ng nh v y. “ oan Ng , ng nh v y n a, có tâm tr ng gì thì c trút h t ra, ông Thiên không mu n nhìn th y em t hành h mình nh v y âu!”

Trình oan Ng ôm c u bé, t t ng d y. M c dù c u bé i r i nh ng c ng không ph i là không có chút tr ng l ng nào. T lúc c u bé b b nh, Trình oan Ng c ng g y r c i, ti u t y và h c hác, nh ng giây phút cô b c u bé lên, L c ng Khâm l i c m th y cô gi ng nh m t ng i kh ng l , còn c u bé là toàn b s c m nh c a cô v y. Anh ta không dám m mi ng b o cô a c u bé cho mình, anh ta s c ô th c s s s p .

Ánh m t Trình oan Ng c mông lung nhìn ra phía sân bóng. H i lâu sau, cô m i kh nói v i L c ng Khâm: “C m n anh ã bên c nh con em n t n gi phút cu i cùng c m n anh ã mang l i cho ông Thiên m t gia ình toàn v n tr c lúc nó r i i, c m n... c m n anh...”

Câu nói c m n c a cô khi n anh ta c m th y b i r i, anh ta nhú mày. “C m n anh làm gì, ông Thiên c ng là con anh mà...”

“Không, không ph i, nó là a tr mà anh không hy v ng s c sinh ra, là a tr mà em c kh ng kh ng mu n sinh ra. Gi thì t t c u là báo ng, là báo ng, báo ng vì em ã làm ng c ý tr i... Ch có i u... ch có i u... ã làm kh n con em... áng l con không ph i ch u t i y, con ngoan ngoan nh v y, nghe l i nh v y, áng l không ph i ch u t i nh th ...”

L c ng Khâm th y s b t th ng c a Trình oan Ng li n ti n lên, gi ch t Trình oan Ng . “ oan Ng ! Nghe anh nói! Em ã làm r t t t. Ông Thiên r t yêu em. Nó c m th y r t t hào vì có m t ng i m nh em. Em ng t trách mình. T t c u là l i c a anh. Anh ã không làm tròn trách nhi m c a m t ng i cha. Em ng t trách mình nh v y!”

“Không ph i!” Trình oan Ng y m nh L c ng Khâm ra, gi ng nh con m ang n i gi n, g m lên: “Là l i c a em! T t c u là l i c a em! L ra em không nên mang con n th gi i này nó ph i ch u kh . Em không nên ích k nh v y! Em không nên! T t c u là l i c a em! Em áng ch t, t t c u là do em!”

Cô b ng không th ki m ch , ch y v phía sân bóng nh phát iên. Cô v n ôm c u bé trên tay nh ng ch y r t nhanh, d ng nh trút toàn b s c l c ch y. Ch ng ai bi t là cô ch y i âu, ngay n chính b n thân cô c ng không bi t n a.

L c ng Khâm u i theo cô. Anh ta có th hi u c n i au n n m c không mu n s ng c a cô, hi u c cô không th nào ch p nh n c s th t này, nh ng anh ta ch có th hi u ch không th c ô t h y ho i chính mình.

Anh ta tóm ch t l y cánh tay c a Trình oan Ng , cô mu n h t tay ra nh ng vì ang b c u bé nên l c không m nh.

“L c ng Khâm! Buông em ra!”

L c ng Khâm nhìn cô, v m t r t nghiêm túc, gi ng nh g m lên: “Em mu n b con i âu?”

Trình oan Ng b ng b ti ng g m c a anh ta làm cho kh ng l i, lúc này cô m i vô th c cúi u nhìn ông Thiên, cô au n nh t t ng khúc ru t, trái tim nh r máu, c h ng ngh n ng nh ng không th khóc c. N i au nh xé nát tim gan y khi n cô c m th y ng i l c l o o.

“ úng v y!” Cô t nói v i mình. “Em có th i âu? Em ch ng th i âu c, ch ng th i âu c...”

L c ng Khâm n m ch t cánh tay cô khuyên cô m t cách chân thành: “Nghe l i anh, oan Ng , hãy cùng anh quay v ã, nh ng vì c khác, chúng ta s cùng bàn b c.”

“Quay v ? Quay v âu?” Cô m to ôi m t tr ng r ng nh m t h n nhìn L c ng Khâm. “M i r i, b i r i, anh i r i, ông Thiên c ng i r i, trên th gi i này ch còn l i mình em, quay v âu? Quay v âu ch ? Em không còn nhà n a r i! Em ch ng còn gì n a r i! M t h t r i!”

L c ng Khâm nhìn cô tuy t v ng nh v y mà ch ng bi t mình có th làm c gì. Anh ta không dám buông tay ra, s Trình oan Ng c ng s b i cùng c u bé.

Gi ây, trong ánh m t Trình oan Ng không còn chút tình c m nào n a, trái tim cô ã ngu i l nh nh tro tàn anh ta s cô s tìm n cái ch t b t c lúc nào.

“Nghe l i anh, oan Ng , hãy nghe anh, em không ch có m t mình, v n còn có anh, v n còn có anh n a...” L c ng Khâm chân thành nói, ch a bao gi anh ta mu n g p gáp ch ng mình tình c m c a mình v i m t ng i ph n nh lúc này. Nh ng dù anh ta có g p gáp b c l tình c m nh th nào i n a thì Trình oan Ng v n ch ng chút lay ng, cô gi ng nh ng i iên ch ng có chút sinh khí, c l m nh m nói m t mình...

Kho ng th i gian cô v i vã quay v bên ông Thiên cho n lúc c u bé qua i là úng b n m i tám ngày. Trong b n m i tám ngày y, m i th u di n ra quá nhanh khi n h không k p tr tay, nh m t c n ác m ng v y.

Trình oan Ng c ngh r ng mình ang hoang t ng, khi t nh l i thì t t c m i th s tr v nh bình th ng.

Nh ng ch là cô ngh th mà thôi.

ông Thiên qua i tròn m t tu n, cô c ng m t ng m t tu n. Ngày nào cô c ng ôm l tro c t c a ông Thiên, không mu n g p b t c ng i nào, s ng khép mình. Cô c chìm m trong nh ng ký c p , không th nào thoát ra c, tr m l ng nh m t cái xác không h n.

L c ng Khâm c ng không làm phi n cô. Anh ta s cô x y ra chuy n gì nên ngày nào c ng ng i chi c gi ng nh bên c nh chi c gi ng c a cô trông ch ng. Anh ta c ng không khuyên cô tr v n c ch cho cô th i gian cô t s p x p.

Có lúc có nh ng cu c i n tho i liên quan n công vi c, anh ta nh n i n tho i ngay tr c m t cô, m t phút c ng không dám r i xa cô.

Ngày T t Thi u nhi hôm ó, Trình oan Ng nh b ng t nh l i, cô lôi h t ch i trong nhà ra, th i r t nhi u bóng bay, c t r t nhi u ruy b ng màu, trang trí c n phòng nh m t v ng qu c tr th l ng l y.

L c ng Khâm không h ng n c n cô, ó c ng là l n u tiên cô nói chuy n v i anh ta k t khi ông Thiên qua i.

“Qua ngày mừng M t tháng Sáu, em s a ông Thiên v n c, ông Thiên s ng cùng b và anh trai em. H s giúp em ch m sóc ông Thiên.”

L c ng Khâm th y r t vui vì Trình oan Ng ã ch ng nói chuy n v i mình, anh ta xúc ng tr l i: “ c! c! Qua ngày mừng M t tháng Sáu s quay v !”

“T i nay có th em và ông Thiên cùng nhau c không? Ch m t êm thôi.”

L c ng Khâm hoài nghi l i th nh c u ó c a cô “T i sao?”

Trình oan Ng nhìn L c ng Khâm, ánh m t tr ng r ng. “Ch ng t i sao c , em s không ch t âu, em s không t sát, cho nên anh không c n ph i s hãi mà trông ch ng em th này âu. Con trai em d ng c m nh v y, em không th là m t ng i m khi n nó ph i m t m t c.”

L c ng Khâm tr m l ng, cu i cùng c ng ng ý v i yêu c u c a Trình oan Ng . Nh ng anh ta v n th y không yên tâm, li n ng ngoài c a phòng cô, không cho cô khóa c a, c m i phút l i m c a m t l n.

Cho dù L c ng Khâm có trông ch ng ch t ch nh v y Trình oan Ng v n x y ra chuy n.

n quá n a êm, L c ng Khâm c ng m t quá nên ng thi p i. H n b n gi sáng thì anh ta th c gi c, m c a phòng, th y cô v n ang ng . C c n c mà anh ta rút trên bàn ch còn l i m t n a, t t c m i th u bình th ng L c ng Khâm th y cô ng nên không mu n làm phi n. n tám gi sáng thì L c ng Khâm m i c m th y có gì ó không bình th ng. Anh ta i vào, lay lay Trình oan Ng nh ng cô v n không t nh l i. Anh ta l p t c b cô lên, chi c ch n trên gi ng b xô kéo, m t h p thu c r ng không r i xu ng, l thu c b ng nh a va ch m trên n n g ch phát ra ti ng “lách cách” r i l n lông l c trên sàn nhà, xa m y mét.

L c ng Khâm ôm Trình oan Ng mà toàn thân run lên, ch a bao gi anh ta l i c m th y s hã nh lúc này.

Trình oan Ng g n nh không còn s c s ng n a nh ng L c ng Khâm c m nh n c h i th y u t c a cô, anh ta không do d m t giây, l p t c g i xe c p c u...

Trình oan Ng c c u s ng, cô c r a ru t r a trôi n m m i viên thu c ng , v i l ng thu c ó thì c ng ch a n m c ch t ng i nh ng c ng r t nguy hi m n tính m ng.

Trình oan Ng ã c c u s ng nh ng v n trong tình tr ng hôn mê. L n này L c ng Khâm rút kinh nghi m anh ta không dám r i cô m t phút nào n a.

Ng i ph n này nh n tâm h n anh ta ngh .

Ph i n ngày th hai Trình oan Ng m i t nh l i. V a m m t ã nhìn th y ngay khuôn m t gi n đ c a L c ng Khâm, r i cô nhìn lên ng truy n đ ch dang treo l l ng, ng nhiên cô bi t chuy n gì ã x y ra.

“Không ph i em mu n t sát.” Gi ng Trình oan Ng khàn khàn c t lên. Câu u tiên khi cô m mi ng nói là câu gi i thích nh v y.

L c ng Khâm không mu n nghe câu gi i thích vô ngh a ó c a cô. N m m i viên thu c ng m i là b ng ch ng xác th c c a s vi c.

“Không mu n t sát? Không mu n t sát thì vi c gì ph i u ng n m m i viên thu c ng ?! Trình oan Ng ! Em ã nói v i anh là đ ng c m cái gì ch ! Không ông Thiên ph i m t m t cái gì ch ! Ch ng ph i t t c nh ng i u y là l a đ i sao?!”

“Không ph i!” Trình oan Ng au kh ôm trán, v m t lý trí, cô bi t r ng t t c nh ng i u mình làm u không úng, cô không nên t làm h i b n thân, không nên tiêu c c, không nên tuy t v ng, nh ng nh ng ký c au th ng ó

c nh m t s i dây gai qu n ch t l y cô, cô không th thoát ra c, t ng ch ng nh t ng giây, t ng phút u không th c.

M t i ông Thiên, cô gi ng nh b ai ó l y m t trái tim, không bi t mình s ph i s ng ti p nh th nào, không bi t mình s ng ti p vì i u gì n a.

Cô ã m t i t t c d ng khí, s t n t i c a cô ch ng còn ý ngh a gì n a. Cu c s ng c a cô m t i m c ích, th m chí, ngay n m t ng i cô quan tâm c ng không còn n a...

Cô không th ng c, ng r i c ng không mu n t nh l i n a, cô c m th y cu c s ng quá m t m i. Cô mu n là m t ng i m không con mình ph i x u h , nh ng khi nh m m t l i thì trong u cô toàn là hình nh khuôn m t áng yêu c a con trai, cô ã quá au kh r i, cô ch mu n ng m t gi c th t ngon thôi.

Cô ôm trán, r i l i ch ng tay lên c m, r i l i ôm m t, b t u n c n , ngh n ngào, gi ng nh m t a tr b t l c và y u u i. Nh ng gi t n c m t trong su t nh pha lê xuyên qua k ngón tay, ch y xu ng.

“Em ch a t ng ngh là mình s t sát, không ph i là em mu n làm h i chính mình... Em ch mu n ng m t gi c thôi. Em không ng c...”

Lúc ông Thiên m i phát b nh, cô b ch ng tr m c m m t ng nên bác s m i kê lo i thu c ng ó cho cô. M i l n u ng m t viên, nh ng h i ó cô s n u mình ng r i, ch ng may ông Thiên x y ra chuy n gì nên cô ch a u ng viên nào, không ng c tích l i ó thành n m m i viên.

êm y, L c ng Khâm không có ó, cô v n ôm l tro c t c a ông Thiên, c ngh n là l i th y au n, m t a tr ho t bất nh v y mà b ng d ng l i bi n m t n m tro, cô th y r t khó ch u, cô không th nào ch u ng c, cô c ép mình không ngh n n a, c ép ph i ng , nh ng làm th nào c ng không ng n i...

“Em ph i làm th nào ây? S ng ã quá m t m i r i...” Cô ôm m t L c ng Khâm không nhìn th y b d ng x u xí c a mình lúc khóc. “Ph i làm th nào ây? Em ph i làm th nào ây?”

“...”